

RAPPORT 1997/408, NATIONALE OMBUDSMAN 22 SEPTEMBER 1997

Klacht	1
Achtergrond	2
Onderzoek	9
Bevindingen	9
Beoordeling en conclusie	14
Aanbeveling	17

KLACHT

Op 20 november 1996 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Geleen met een klacht over een gedraging van het zuiveringschap Limburg te Roermond.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van het dagelijks bestuur van het zuiveringschap Limburg te Roermond, werd, nadat verzoeker op 21 januari 1997 nadere informatie had verschaft, een onderzoek ingesteld.

Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat het zuiveringschap Limburg hem op 31 mei 1996 aanmaningskosten in rekening heeft gebracht voor de aanslag verontreinigingsheffing oppervlaktewateren over 1996, hoewel hij de desbetreffende aanslag van 31 januari 1996 niet heeft ontvangen. Verzoeker wenst teruggave van de f 10 aanmaningskosten.

ACHTERGROND

1. Waterschapswet (Wet van 6 juni 1991, Stb. 444)

Artikel 123, eerste en tweede lid:

"1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

a. waterschapsbelasting: de belastingen die het waterschap heft, bedoeld in artikel 113;

b. Algemene wet: de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 301).

2. Onverminderd het overigens in dit hoofdstuk bepaalde geschieden de heffing en de invordering van waterschapsbelastingen met toepassing van de Algemene Wet en de Invorderingswet 1990 (Stb. 221) als waren die belastingen rijksbelastingen."

2. Invorderingswet 1990 (Wet van 30 mei 1990, Stb. 221)

Artikel 11:

"Indien de belastingschuldige een belastingaanslag niet binnen de gestelde termijn betaalt, maant de ontvanger hem schriftelijk aan om alsnog binnen tien dagen na de dagtekening van de aanmaning te betalen, onder kennisgeving dat de belastingplichtige anders door de middelen bij de wet bepaald tot betaling zal worden gedwongen.

De aanmaning kan betrekking hebben op verschillende belastingaanslagen."

Artikel 17, derde lid, eerste zin:

"Het verzet (tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel; N.o.) kan niet zijn gegrond op de stelling dat het aanslagbiljet of de aanmaning niet is ontvangen..."

3. Kostenwet invordering rijksbelastingen (Wet van 12 februari 1969, Stb. 83)

Artikel 1:

"Ter zake van het verrichten van werkzaamheden voor de invordering van bedragen door de zorg van een inzake rijksbelastingen bevoegde ontvanger en

door een belastingdeurwaarder op grond van de bepalingen van de Invorderingswet 1990, de Wet inzake douane of enige andere wettelijke bepaling worden aan degene die in gebreke is gebleven het verschuldigde tijdig te betalen, kosten in rekening gebracht volgens het bepaalde in de volgende artikelen."

Artikel 2:

"Voor het verzenden van een aanmaning tot betaling is verschuldigd 10 bij een gevorderde som tot 1000 en 20 bij een gevorderde som van 2000 of meer."

(...)

Artikel 7:

"1. Tegen de door de ontvanger of de belastingdeurwaarder in rekening gebrachte kosten van vervolging welke niet voortspruiten uit de gerechtelijke tenuitvoerlegging van het dwangbevel kan degene van wie die kosten worden gevorderd een bezwaarschrift, onderscheidenlijk een beroepschrift indienen bij de ontvanger (...).

2. Het bezwaar- of beroepschrift kan niet zijn gegrond op de stelling dat het aanslagbiljet of de aanmaning niet is ontvangen."

4. Nationale ombudsman, Jaarverslag 1993 (Tweede Kamer, vergaderjaar 1993-1994, 23 655 nr. 1-2)

Pagina 32:

"... Het uitgangspunt van beoordeling door de Nationale ombudsman is dat het risico van het niet-ontvangen van poststukken die niet aangetekend of met bericht van ontvangst zijn verzonden voor rekening komt van de afzender. Deze benadering - die steun vindt in uitspraken van verschillende rechterlijke instanties - wordt gevolgd ongeacht de vraag wie de afzender is, burger of overheid. Dit betekent dat wanneer de geadresseerde stelt een bepaald stuk niet te hebben ontvangen, op de verzender de bewijslast rust om aannemelijk te maken dat het

bewuste stuk is verzonden en ook moet zijn aangekomen. Wanneer de verzender daar niet in slaagt komen de eventuele gevolgen daarvan voor zijn rekening.

Voor de burger houdt dit standpunt in dat hij, als hij op dit punt absolute zekerheid wil, er goed aan doet om gebruik te maken van een van de bijzondere wijzen van verzending. Daartegen behoeft in zijn geval ook geen overwegend bezwaar te bestaan, omdat het doorgaans zal gaan om incidentele correspondentie.

Voor de overheid ligt dat in de regel geheel anders; daar gaat het vaak om (zeer) grote aantallen te verzenden stukken. Verzending per gewone post is dan om redenen van doelmatigheid aanvaardbaar. Zo'n standpunt berust op de afweging van de kosten van verzending op een bijzondere wijze tegen de gevolgen van het risico dat in incidentele gevallen niet kan worden bewezen dat een bepaald stuk ook werkelijk is aangekomen. In het geval van dwanginvordering of van het opleggen van verhogingen kunnen deze gevolgen betekenen dat alsnog moet worden aangemaand, en dat de desbetreffende kosten niet in rekening kunnen worden gebracht of dat verhogingen moeten vervallen..."

Het hiervoor weergegeven standpunt van de Nationale ombudsman met betrekking tot de verzending van poststukken is inmiddels door een groot aantal bestuursorganen overgenomen, waaronder de Belastingdienst, de Informatie Beheer Groep en het Centraal Justitieel Incassobureau van het ministerie van Justitie (CJIB).

Ter illustratie een voorbeeld uit het verslagjaar 1993 (blz. 185):

In het onderzoek dat leidde tot openbaar rapport 93/006 was de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften aan de orde. Het Centraal Justitieel Incassobureau verzendt de beschikkingen die ingevolge

genoemde wet worden genomen per gewone post. Verzoeker stelde dat hij niet de beschikking had ontvangen, maar wel de eerste aanmaning, waarbij de boete van 50 was verhoogd tot 62,50. De Nationale ombudsman was van oordeel dat het risico van de verzending per gewone post voor de afzender is, en deed de minister van Justitie de aanbeveling de wettelijke verhoging van 12,50 terug te betalen. De minister van Justitie heeft deze aanbeveling opgevolgd.

In 1994 vond overleg plaats tussen de leiding van de Informatie Beheer Groep (IBG) en de Nationale ombudsman over de problematiek van de aanmaningen. De IBG had in de periode daarvoor inmiddels een tiental aanbevelingen van de Nationale ombudsman afgewezen om de kosten van dwangbevelen niet te innen, of, indien deze al waren betaald, te restitueren. De IBG besloot vervolgens om, alvorens een dwangbevel uit te vaardigen, debiteuren nog een tweede maal per gewone post aan te manen. In het geval dat de IBG twee correct geadresseerde aanmaningen heeft verstuurd, kon de debiteur, naar het oordeel van de Nationale ombudsman, in beginsel niet langer volstaan met het uitsluitend ontkennen van de ontvangst van beide aanmaningen. Tevens besloot de IBG om alsnog de eerder afgewezen tien aanbevelingen op te volgen (Jaarverslag 1994, blz. 228).

5. In rapport 97/13 van 14 januari 1997 overwoog de Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Nadat hij was aangemaand, deelde verzoeker het waterschap mee dat hij de desbetreffende aanslag niet had ontvangen en verzocht hij om die reden om teruggave van de aanmaningskosten. Het waterschap was echter niet bereid de aanmaningskosten terug te betalen, op grond van artikel 7 lid 2 van de Kostenwet (...). Artikel 7 lid 1 van die wet stelt dat tegen de door de ontvanger (in dit geval het waterschap) of belastingdeurwaarder in rekening gebrachte kosten van vervolging welke niet voortspruiten uit de gerechtelijke tenuitvoerlegging van

een dwangbevel een bezwaar- of beroepschrift kan worden ingediend bij de ontvanger. Artikel 7 lid 2 bepaalt dat een dergelijk bezwaar- of beroepschrift niet kan zijn gegrond op de stelling dat de aanslag of aanmaning niet is ontvangen.

(...) Dat verzoeker op basis van de Kostenwet bij het waterschap geen bezwaar kon maken tegen de aanmaningskosten op grond van de stelling dat hij de aanmaning niet had ontvangen, laat onverlet dat voor het waterschap wel de mogelijkheid bestond om het verzoek van verzoeker om de aanmaningskosten te vergoeden te honoreren uit overwegingen van redelijkheid en billijkheid.

(...) Wat betreft het verzoek om de aanmaningskosten te restitueren wordt het volgende opgemerkt. Het risico van het niet aankomen van poststukken die niet worden verzonden per aangetekend schrijven of met bericht van ontvangst is voor de verzender (...). De aanslag in verband waarmee het waterschap verzoeker aanmaande en aanmaningskosten in rekening bracht, werd door het waterschap per gewone post verzonden. Verzoeker stelde de aanslag niet te hebben ontvangen. Er is geen sprake van omstandigheden die erop duiden dat verzoekers stelling onjuist is. Daarom staat niet vast dat het aanslagbiljet bij verzoeker is aangekomen.

(...) Het risico voor het niet aankomen van de bewuste aanslag waterschapslasten, die is verzonden per gewone post berust bij het waterschap. Gelet daarop is het niet juist dat het waterschap heeft volhard in het in rekening brengen van aanmaningskosten nadat verzoeker had meegedeeld dat hij de desbetreffende aanslag niet had ontvangen. Van het waterschap mocht worden verwacht dat het verzoeker een kopie van de aanslag had toegezonden en hem in de gelegenheid had gesteld het bedrag van de aanslag alsnog te voldoen zonder de aanmaningskosten. De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk. Er is aanleiding in dit rapport een aanbeveling op te nemen." De aanbeveling om de door verzoeker betaalde aanmaningskosten te

restitueren, is door het betreffende waterschap opgevolgd.

6. De Nationale ombudsman heeft zijn standpunt, inzake het in rekening brengen van invorderingskosten door onder meer een waterschap aan een belastingschuldige die zijn aanslag niet betaalt binnen de daarvoor gestelde termijn, verduidelijkt bij brief van 24 december 1996 aan de Unie van Waterschappen.

In deze brief wordt onder meer het volgende vermeld:

"De Kostenwet invordering rijksbelastingen (Kostenwet) is - ook - van toepassing op de invorderingsmaatregelen door waterschappen terzake van belastingaanslagen die niet binnen de gestelde termijn zijn betaald. Ingevolge artikel 7, eerste lid van de Kostenwet staan de middelen van bezwaar en beroep open tegen de kosten die in rekening worden gebracht voor invorderingsmaatregelen ter inning van openstaande belastingaanslagen. In artikel 7, tweede lid, van de Kostenwet is bepaald dat een zodanig bezwaar- of beroepschrift niet kan zijn gegrond op de stelling dat het aanslagbiljet of de aanmaning niet is ontvangen. Er is in die laatste situatie derhalve geen sprake van een wettelijk geregelde administratiefrechtelijke voorziening in de zin van artikel 16 onder f. van de Wet Nationale ombudsman, op grond waarvan de Nationale ombudsman niet bevoegd is tot onderzoek inzake het niet ontvangen van aanslagbiljet of aanmaning. Dit leidt ertoe dat de Nationale ombudsman zich terzake in beginsel onverkort bevoegd acht tot onderzoek."

7. In de Fiscale Encyclopedie, De Vakstudie Invorderingswet, Parlementaire geschiedenis, Artikelsgewijze toelichting op artikel 17, derde lid, van de Invorderingswet 1990 is onder meer het volgende vermeld:

"Deze bepaling heeft de strekking weinig serieuze verzetsacties uit te sluiten teneinde onnodige vertraging bij de tenuitvoerlegging van het dwangbevel te

voorkomen.

Wij merken in dit verband nog op dat de bepaling van de eerste volzin van het derde lid niet uitsluit dat verzet kan worden gedaan in het geval waarin een dwangbevel aan een onjuist adres is verzonden. In zo'n geval is er namelijk sprake van een onjuiste betekening en kan op die grond verzet worden gedaan. Het risico van een verkeerde verwerking door de post is echter voor de belastingschuldige, indien de ontvanger kan aantonen dat het dwangbevel juist ter post is bezorgd. Zie in dit verband de toelichting op artikel 15, waar wordt gewezen op de voorschriften in de uitvoerings sfeer om lijsten op te maken met de namen en adressen van degenen aan wie een afschrift van een dwangbevel met bevel tot betaling wordt gezonden teneinde aan te tonen dat de dwangbevelen juist ter post zijn bezorgd. Feitelijk is het voormelde risico echter van beperkte betekenis, aangezien de voortgezette tenuitvoerlegging van een dwangbevel dat ter post is bezorgd op de voet van artikel 15, eerste lid, niet eerder plaatsvindt dan nadat ingevolge het derde lid van dat artikel herhaald bevel tot betaling is gedaan.

Bovendien wordt van deze wijze van betekening ingevolge het tweede lid geen gebruik gemaakt indien gebleken is dat de aanmaning de belastingschuldige niet heeft bereikt.

Bew.: De hiervoor vermelde alinea is niet meer van belang aangezien de regeling van het betekenen van dwangbevelen door terpostbezorging (was art.15) is vervallen."

ONDERZOEK

In het kader van het onderzoek werd het dagelijks bestuur van het zuiveringschap Limburg verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tevens werd het zuiveringschap een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

De reactie van het zuiveringschap gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

BEVINDINGEN

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

1. Feiten

1.1. Op 31 mei 1996 zond het zuiveringschap Limburg verzoeker een aanmaning verontreinigingsheffing oppervlaktewateren over het heffingsjaar 1996. Het zuiveringschap berichtte daarbij dat op 31 januari 1996 al een aanslag naar verzoeker was verzonden, die hij nog niet had betaald. Als kosten voor de aanmaning bracht het zuiveringschap f 10 in rekening.

1.2. Verzoeker maakte bij brief van 3 juni 1996 bezwaar tegen de opgelegde aanmaningskosten bij het zuiveringschap, omdat hij naar zijn zeggen de desbetreffende aanslag niet had ontvangen.

1.3. Het zuiveringschap wees verzoekers bezwaar af bij brief van 21 juni 1996, omdat zijn betaling was ontvangen na de dagtekening van de aanmaning. De

aanmaning was daarom terecht uitgevaardigd volgens het zuiveringschap.

2. Standpunt van verzoeker

Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder KLACHT.

3. Standpunt van het zuiveringschap Limburg

In reactie op de klacht berichtte het zuiveringschap bij brief van 12 juni 1997 het volgende:

"...Voorgeschiedenis

1. De aanslag verontreinigingsheffing oppervlaktewateren woonruimte over 1996 (...) ten bedrage van f 259,20 en gedagtekend 31 januari 1996 is op of omstreeks 26 januari 1996 op de gebruikelijke wijze via de PTT verzonden.

De aanslag is niet onbestelbaar geretourneerd door de PTT.

Aan klager zijn ook over voorafgaande heffingsjaren aanslagen opgelegd. Voor zover nog is na te gaan zijn ook deze aanslagen nimmer onbestelbaar retour ontvangen.

Het subjectadres/verzendadres (...) is niet gewijzigd.

2. De aanslag diende uiterlijk te worden voldaan per 30 april 1996.

3. Artikel 11 Invorderingswet 1990 bepaalt dat indien de belastingschuldige niet binnen de gestelde termijn betaalt de ontvanger hem schriftelijk maant om alsnog binnen 10 dagen na de dagtekening van de aanmaning te betalen.

4. Buiten twijfel is dat klager de aanslag niet per 30 april 1996 (= laatste vervaldatum aanslag) heeft voldaan.

5. Onder dagtekening 31 mei 1996 heeft het ZL aan klager een aanmaning

gestuurd; de hieraan verbonden extra kosten voor klager bedragen overeenkomstig artikel 2 Kostenwet f 10.

De aanslag vermeerderd met de kosten van de aanmaning diende binnen 10 dagen na dagtekening van de aanmaning te worden voldaan.

6. Bij brief van 3 juni 1996 (...) tekent klager bezwaar aan tegen de hem opgelegde aanmaningskosten ad f 10. Klager stelt de aanslag niet te hebben ontvangen.

Overigens stelt klager dat de aanslag - direct na ontvangst van de aanmaning op 1 juni 1996 - is betaald.

7. Het bedrag van de aanslag ad f 259,20 is op 7 juni 1996 door het ZL ontvangen (...).

8. Bij brief van 21 juni 1996 (...) heeft de ambtenaar belast met de invordering het bezwaar ongegrond verklaard.

Ter concretisering van de in dit besluit gegeven motivering wordt opgemerkt dat een bezwaar - op grond van het bepaalde in artikel 7, tweede lid, Kostenwet - niet kan zijn gegrond op de stelling dat het aanslagbiljet niet is ontvangen.

9. Het bedrag van de aanmaningskosten ad f 10 is op 28 juni 1996 door het ZL ontvangen (...).

Standpunt ten aanzien van oordeel Nationale ombudsman (in onder meer rapport 97/13, zie ACHTERGROND onder 5.; N.o.)

(...)

Motief 1.

1. Artikel 7, tweede lid, Kostenwet kent eenzelfde bepaling als artikel 17, derde lid, Kostenwet. (bedoeld wordt: Invorderingswet; N.o.) Voor de uitleg van deze

bepaling verwijzen wij naar de Fiscale Encyclopedie, De Vakstudie Invorderingswet onder Parlementaire geschiedenis, en meer in het bijzonder aantekening 5 bij artikel 17.

Hierin staat vermeld:

"Deze bepaling heeft de strekking weinig serieuze verzetsacties uit te sluiten teneinde onnodige vertraging bij de tenuitvoerlegging van een dwangbevel te voorkomen.

... Het risico van een verkeerde verwerking door de post is echter voor de belastingschuldige, indien de ontvanger kan aantonen dat het dwangbevel (lees voor het onderhavige geval: de aanslag) juist ter post is bezorgd...". (zie ACHTERGROND onder 7.; N.o.) 2. Gelet op het onder 1. gestelde heeft de wetgever middels de vaststelling van artikel 7, tweede lid, Kostenwet - in afwijking tot hetgeen gebruikelijk is in het rechtverkeer - het risico voor het niet ontvangen van een aanslag gelegd bij de belastingplichtige.

Motief 2

1. Op grond van artikel 7, eerste lid, Kostenwet staat o.a. bezwaar en beroep open tegen de kosten van de aanmaning. Het in artikel 7, tweede lid, Kostenwet bepaalde (het bezwaar- of beroepschrift niet kan zijn gegrond op de stelling dat de aanslag niet is ontvangen) doet hieraan niet af.
2. Wij constateren dat tegen de kosten van de aanmaning (lees: aangelegenheid betreffende belastingen en andere heffingen) een wettelijk geregelde administratiefrechtelijke voorziening heeft opengestaan. Zie in dit verband ook: Voorgeschiedenis onder 6, waaruit blijkt dat bezwaar is ingesteld tegen de kosten aanmaning.
3. Wij wijzen in dit verband met nadruk naar het bepaalde in artikel 16 sub f Wet Nationale ombudsman op grond waarvan u niet bevoegd bent een onderzoek voort te zetten in aangelegenheden betreffende belastingen en andere heffingen, indien ten aanzien van de gedraging een wettelijk geregelde administratiefrechtelijke voorziening heeft opengestaan.

Motief 3.

1. In rapport 97/13 stelt u (...) o.a. "dat voor het waterschap wel de mogelijkheid bestond om het verzoek van verzoeker om de aanmaningskosten te vergoeden te honoreren uit overwegingen van redelijkheid en billijkheid." 2. Dat de mogelijkheid als zodanig bestaat kunnen en willen wij niet ontkennen. Zodra een waterschap invulling geeft aan deze mogelijkheid heeft dit - gelet op het gelijkheidsbeginsel - gevolgen. Geeft een waterschap geen invulling aan deze mogelijkheid dan zien wij niet in hoe redelijkheid en billijkheid kunnen leiden tot een "plicht" tot vergoeding van aanmaningskosten. Feitelijk wordt daarmee immers het standpunt van de wetgever op dit punt - zoals verwoord in artikel 7, tweede lid, Kostenwet - volledig ondergraven.

3. Zo al op grond van redelijkheid en billijkheid een "plicht" tot vergoeding van aanmaningskosten kan worden aangenomen - neen dus - dan leidt de kennelijke bedoeling van de wetgever ertoe dat op de verzender uitsluitend de bewijslast rust om aannemelijk te maken dat het bewuste stuk is verzonden.

(...)

Wij zien geen aanleiding om klager de aanmaningskosten, die in rekening zijn gebracht voor de aanslag verontreinigingsheffing oppervlaktewateren over 1996, terug te betalen..."

BEOORDELING EN CONCLUSIE

1. Verzoeker klaagt erover dat het zuiveringschap Limburg (hierna: het zuiveringschap) zijn verzoek tot teruggave van aanmaningskosten ten bedrage van f 10 heeft afgewezen.

2. De Waterschapswet bepaalt dat de Algemene wet inzake rijksbelastingen en de Invorderingswet 1990 van toepassing zijn bij de heffing en invordering van waterschapsbelastingen. Op grond van de Invorderingswet 1990 wordt een belastingplichtige die een belastingaanslag niet tijdig betaalt aangemaand. Bij de invordering wordt op grond van de Kostenwet invordering rijksbelastingen een bedrag van f 10 aanmaningskosten in rekening gebracht wanneer het in te vorderen bedrag minder is dan f 1000 (zie ACHTERGROND, onder 1., 2. en 3.). Vast staat dat verzoeker zijn aanslag verontreinigingsheffing niet voor 30 april 1996 heeft voldaan. Het was dan ook niet onjuist dat het zuiveringschap - onbekend met de oorzaak van het uitblijven van betaling - overging tot het versturen van een aanmaning en daarbij kosten in rekening heeft gebracht.

3. Nadat hij was aangemaand, deelde verzoeker het zuiveringschap mee dat hij de desbetreffende aanslag niet had ontvangen en verzocht hij om de aanmaningskosten te laten vervallen. Het zuiveringschap was hiertoe echter niet bereid, op grond van artikel 7, tweede lid van de Kostenwet (zie ACHTERGROND, onder 3.). Artikel 7, eerste lid van die wet stelt dat tegen de door de ontvanger (in dit geval het zuiveringschap) of belastingdeurwaarder in rekening gebrachte kosten van vervolging welke niet voortspruiten uit de gerechtelijke tenuitvoerlegging van een dwangbevel een bezwaar- of beroepschrift kan worden ingediend bij de ontvanger. Artikel 7, tweede lid, bepaalt dat een dergelijk bezwaar- of beroepschrift niet kan zijn gegrond op de stelling dat de aanslag of aanmaning niet is ontvangen. Het zuiveringschap verwees in de reactie op de klacht tevens naar artikel 17, derde lid van de Invorderingswet 1990 (zie ACHTERGROND, onder 2.). In laatstgenoemd artikel

wordt bepaald dat het verzet tegen de tenuitvoerlegging van een dwangbevel niet gegrond kan zijn op de stelling dat de aanslag of aanmaning niet is ontvangen. Het zuiveringschap wees verder nog op hetgeen is vermeld in de Fiscale Encyclopedie, De Vakstudie Invorderingswet, Parlementaire geschiedenis, Artikelsgewijze toelichting op artikel 17, derde lid. In deze toelichting staat onder meer dat deze bepaling tot strekking heeft onnodige vertraging bij de tenuitvoerlegging van het dwangbevel te voorkomen. Tevens wordt in deze toelichting gesteld dat het risico van een verkeerde verwerking door de post voor de belastingschuldige is, indien de ontvanger kan aantonen dat het dwangbevel juist ter post is bezorgd. Het zuiveringschap concludeerde hieruit dat de wetgever met artikel 7, tweede lid, van de Kostenwet heeft bedoeld het risico voor het niet ontvangen van een aanslag bij de belastingplichtige te leggen.

4. De Kostenwet bood verzoeker geen reële grondslag om bij het zuiveringschap bezwaar te maken tegen de aanmaningskosten op grond van de stelling dat hij de aanslag niet had ontvangen. Dit laat echter onverlet dat voor het zuiveringschap wel de mogelijkheid bestond - en bestaat - om het verzoek van verzoeker om de aanmaningskosten te vergoeden te honoreren uit overwegingen van redelijkheid en billijkheid. Nagegaan moet dan ook worden of had mogen worden verwacht dat het zuiveringschap in dit geval van die mogelijkheid gebruik had gemaakt. In dit verband is het volgende van belang.

5. Het risico van het niet aankomen van poststukken die niet worden verzonden per aangetekend schrijven of met bericht van ontvangst is voor de verzender (zie ACHTERGROND, onder 4. en 5.).

Het zuiveringschap merkt op dit punt op dat de hiervoor, onder 3., genoemde toelichting inhoudt dat de wetgever, in afwijking van het hiervoor genoemde algemene uitgangspunt, ten aanzien van artikel 17, derde lid Invorderingswet 1990 en artikel 7, tweede lid Kostenwet heeft beoogd het risico van het niet

ontvangen van een aanslag te leggen bij de geadresseerde belastingplichtige. Het zuiveringschap kan in deze redenering echter niet worden gevolgd. In bedoelde toelichting gaat het immers om het specifieke geval van het betekenen van een dwangbevel per post. Daarvoor golden bepaalde uitvoeringsvoorschriften; overigens is het betreffende gedeelte van de toelichting niet meer van belang, omdat het betekenen van een dwangbevel per post is komen te vervallen.

6. De aanslag in verband waarmee het zuiveringschap verzoeker aanmaande en aanmaningskosten in rekening bracht, werd door het zuiveringschap per gewone post verzonden. Verzoeker stelde de aanslag niet te hebben ontvangen. Er is geen sprake van omstandigheden die erop duiden dat verzoekers stelling onjuist is. Daarom staat niet vast dat het aanslagbiljet bij verzoeker is aangekomen. Het risico voor het niet aankomen van de bewuste aanslag verontreinigingsheffing, nu die is verzonden per gewone post, berust bij het zuiveringschap. Gelet daarop is het niet juist dat het zuiveringschap heeft volhard in het in rekening brengen van aanmaningskosten nadat verzoeker had meegedeeld dat hij de desbetreffende aanslag niet had ontvangen. Van het zuiveringschap had mogen worden verwacht dat het verzoeker een kopie van de aanslag had toegezonden, en hem in de gelegenheid had gesteld het bedrag van de aanslag, zonder aanmaningskosten, alsnog te voldoen. De onderzochte gedraging is daarmee niet behoorlijk. Dit geeft aanleiding in dit rapport een aanbeveling op te nemen.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van het zuiveringschap Limburg, die wordt aangemerkt als een gedraging van het dagelijks bestuur van het zuiveringschap Limburg, is gegrond.

AANBEVELING

Het dagelijks bestuur van het zuiveringschap Limburg wordt in overweging gegeven de door verzoeker betaalde aanmaningskosten te restitueren.